

vijo, da se naslanja to ime na zgodovino, omenjajo, kar piše zgodovinar Livij (XXVI., 9), da so namreč Rimljani, ko se je bližal Hanibal njih mestu, vrgli posadko na albansko goro, in na tem polju je čakala bojda vojna četa nadaljnje svoje usode. Od tod ime. Koliko je resnice na tem, dalo se bo pač težko dognati. Nekaj zgodovinske podlage nam podaje ime, ki se je ohranilo

od roda do roda. — Za papeževe države so imeli vojaki tu svoje orožne vaje. Pokojni Pij IX. jih je večkrat tu obiskoval, kar bode videli v kamen vsekano doli v mestni cerkvi v Rocca di Papa.“

„In sedaj?“ dostavim, želeč zvedeti še kaj zanimivega.

„Sedaj“, poprime zopet besedo, „sedaj so na Hanibalovem polju pač še konji, — jez-

Frascati: Trg in cerkev sv. Petra.

deci in vozovi pa so se utopili — če dovolite, da govorim z Mojzesom — utopili v morje, v nenasitni krater sedanje vlade.“

In razvnel bi se bil bolj in bolj, kakor se sploh rada razvname vroča italijanska kri, zlasti mlada, ako bi nama ne bilo treba iti dalje.

Pustila sva za seboj dolgočasno dolino in krenila po stezi više na goro. Nekaj časa je pot ozka in ostra. Treba je paziti na

vsako stopinjo, da se ne zavije noga v trdo, precej debelo kamenje, ali pa da se obmejno robidovje ne prime preveč tesno obleke. Previdno sva hodila morda četrto ure. Kar stopiva na širšo pot, ki je bila potlakana s čveterooglatimi kamni.

„Kam pa vêde ta pot?“ vprašam.

„Na goro“, odvrne tovariš. „To vam je stara pot, o kateri ste gotovo čitali v naših klasikih.“